

vulnerabilitate care naște răspunsul libertății noastre, trebuie să știm ce ne spun Sfinții Părinți: atunci când ne simțim vulnerabili, când avem „inima înfrântă și smerită”, atunci suntem cel mai aproape de Mântuitorul. Mântuitorul foarte ușor intră în dialog cu oamenii vulnerabili, adică cu inima înfrântă și smerită. Și, de fapt, numai așa se face El cunoscut în atotputernicia Sa. Altă cale nu este. Cine vrea să-L cunoască pe Dumnezeu, trebuie să înțeleagă aceasta.

Ce ne mai învață femeile mironosițe? În prima fază, când L-au cunoscut pe Mântuitorul, și-au deschis inimile, L-au lăsat să le ajute, I-au simțit bunătatea, blândețea, smerenia, atotputernicia care le-a mângâiat inimile. L-au simțit în bunătatea lui. Aceasta au păstrat în inimi și prin aceste momente înfricoșătoare ale patimii au rămas vii și le-au făcut să nu se uite la nicio primejdie. Deși toți s-au lepădat, ele nu s-au lepădat și au fost cu El. De ce? Pentru că L-au iubit. L-au cunoscut în viață cum este, s-au deschis, și au

rămas fidele și după moarte. Și, făcând aceasta, L-au cunoscut înviat, I-au cunoscut atotputernicia.

Nu pot să nu vă aduc în față un cuvânt al părintelui Arsenie Papacioc care dădea un sfat unei maici ca venind din partea Mântuitorului: „Fiica Mea, vino cu Mine. Trebuie să vorbim împreună de la inimă la inimă, despre interesele veșnice.” Asta vrea Mântuitorul: dialog de la inimă la inimă, în vulnerabilitatea noastră. Și El Se face tot la fel de mic ca mine și intră în dialog cu mine. „Ce durere pentru Mine să văd apropiindu-se o soră cu o neîncredere ascunsă. Nu am murit pe cruce, spre a putea ajuta și mântui? Ce pot face să conving pe fiii Mei de iubirea Mea nemărginită, de bunăvoința Mea fără de margini?” Aceasta este invitația pe care ne-o face Mântuitorul, de a ne aduce vulnerabilitatea noastră înaintea Lui și astfel ne vom uni cu vulnerabilitatea Lui, Îl vom cunoaște și Îi vom cunoaște harul care ne va învia.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 5 mai	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Mucenic Efreim cel Nou → Sfânta Mare Muceniță Irina
Sâmbătă 6 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.” – Ioan 12, 24

Nr. 485 / 30 aprilie 2023

PĂRINTELE
IEREMIA DE LA PUTNA

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ PRIN VULNERABILITATE

Iată-ne, cu darul lui Dumnezeu, în a treia Duminică după Paști, când Biserica a rânduit să prăznuim în mod deosebit pe cele care au fost primele care L-au văzut și L-au mărturisit pe Mântuitorul Înviat, femeile purtătoare de mir sau femeile mironosițe. În același timp, Biserica a rânduit ca alături de ele, să prăznuim astăzi pe Iosif din Arimateea, sfetnic cu bun nume, și pe Nicodim, cel care venise noaptea la Iisus, pentru sfat.

Nouă ne vine mai greu să percepem ce au făcut femeile mironosițe și acești oameni drepti pentru că noi trăim după Înviere, suntem convinși, suntem copleșiți de realitatea și de harul Învierii și ne este greu să înțelegem ce a fost în inimile lor sau de ce este așa de bineplăcută fapta lor înaintea lui Dumnezeu. Avem în această zi, în această sărbătoare, două momente total diferite: înainte și după Înviere. Avem și puțin din

Patimă, și puțin din Înviere. Și la strană am avut o cântare de tânguire, slava de la stihoavnă, iar apoi cântarea specifică Învierii.

Evanghelia de azi începe astfel: „În vremea aceea, a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.” Dar vom începe relatarea din capitolul 15 de la Marcu de mai devreme (v. 37), și anume cu moartea Mântuitorului pe Cruce: „Iar Iisus, scoțând un strigăt mare, Și-a dat duhul. Și catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos. Iar sutașul care stătea în fața Lui, văzând că astfel Și-a dat duhul, a zis: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu! Și erau și femei care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel Mic și a lui Iosif, și Salomeea, care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și Îi slujeau, și multe altele care se suiseră cu El la Ierusalim. Și făcându-se seară, fiindcă era vineri, care este înaintea sâmbetei, și venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus”.

Avem aici o imagine a vulnerabilității extreme la care S-a supus Mântuitorul nostru, Dumnezeu Întrupat. S-a lăsat complet la mila sau la lipsa de milă a oamenilor. L-au răstignit și apoi a stat, iată, și abandonat pe Cruce. Până când, acest om, cu un gest complet liber, a îndrăznit să meargă la Pilat să-i ceară Trupul. Avea nume bun, era o

oficialitate, avea un renume. Gestul lui denotă îndrăzneală pentru că cerea să îngroape cu cinste pe un om „blestemat” prin condamnarea sa. Implicit, asociindu-se cu acest condamnat, numele lui avea de suferit, se putea compromite în ochii oamenilor. A luat o decizie nu ușoară. A îndrăznit în virtutea a ceea ce a cunoscut de la Mântuitorul și a făcut acest gest. Complet liber. Iată cum Dumnezeu, pentru a intra în dialog cu noi, Se face vulnerabil. Gestul lui Iosif a făcut ca Mântuitorul să fie îngropat cu cinste. Aceasta este una din tainele zilei de astăzi: cum Dumnezeu Se lasă la mâna oamenilor, ca să trezească în ei un răspuns liber al inimii lor.

Pe de altă parte, a doua parte a Evangheliei ne arată cum au venit femeile mironosițe la mormânt. Putem vedea din relatările evangheliștilor starea mironosițelor. Maria Magdalena a venit de dimineată, a văzut cutremurul, piatra dându-se la o parte, după aceea s-a mai dus și a mai revenit de câteva ori. Într-un târziu Mântuitorul i se descoperă. Starea ei ne arată starea femeilor mironosițe. Erau copleșite de durere. Inima lor era tot o rană și, cu miresmele pe care le-au pregătit încă de vineri seara, au venit la prima oră, de îndată ce au putut. Nu aveau nimic de câștigat, dimpotrivă. Dar, din dragoste, în libertate, au făcut aceasta și L-au văzut pe Mântuitorul înviat. Și Iosif, când l-a îngropat pe Mântuitorul, la început, a cerut un trup străin, dar, apoi, și-a dat seama că-L îngroapă pe Dumnezeu Întrupat.

Deși evangheliștii nu precizează explicit, și Maica Domnului se afla acolo, iar aceasta o tâlcuiește foarte frumos Sfântul Grigorie Palama, făcând referire la relatarea care se citește în noaptea Învierii de la Evanghelistul Matei (Cap. 28): „După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.” Ei bine, cealaltă Marie este Maica Domnului. „Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.” Aici îngerul le-a arătat mironosițelor mormântul gol. Sfântul Grigorie Palama tâlcuiește că arătarea îngerului a fost cu deosebire pentru Maica Domnului. Ea era cea care aștepta Învierea, știa că Mântuitorul va învia și a putut să primească, prima, această veste. Avem aceasta în cântarea Bisericii: „Îngerul a strigat către cea plină de har: Curată Fecioara, bucură-te! Și iarăși zic, bucură-te! Că Fiul tău a înviat”. Biserica noastră cântă exact acest fapt: că Maica Domnului a fost prima care a primit vestea Învierii așa cum se și cuvenea. Ea fiind cu totul duhovnicească, a trăit totul la maximum, dar nu a fost copleșită întru totul de această durere, ca femeile mironosițe. Aștepta Învierea și a primit vestea de la înger.

Femeile mironosițe se aflau în această stare copleșite, zdrobite de durere. Și în această stare, neținând cont de nimic, de noapte, de piatra mormântului (nu s-au gândit că nu

pot da la o parte ele piatra), din inima lor îndurerată, dar plină de dor. Ce se întâmplase nu putea fi înțeles cu mintea, care nu poate să cuprindă aceasta, cum Dumnezeu se lasă așa batjocorit. Și poate și asta îi copleșea pe apostoli, care știau toate cuvintele Mântuitorului, dar nu puteau să înțeleagă ce se întâmplă. Femeile mironosițe au acționat cu inima lor. Nu înțelegeau ce se întâmplă, dar nu aveau cum să nu se ducă. Nu aveau cum să nu-L slujească pe Acest Om care atât de mult le-a mângâiat în viață.

Așadar, ce am putea să învățăm de la duminica de astăzi? Ce ar putea să ne spună acești oameni: Iosif din Arimateea, Nicodim, femeile mironosițe? În primul rând, ne gândim că Iosif și Nicodim ne învață să renunțăm la statutul nostru pentru a ajuta pe cei vulnerabili. Mântuitorul S-a făcut pe Sine vulnerabil, mai vulnerabil decât orice om a fost sau va fi vreodată pe pământ, abandonat de toți, la mâna oricui putea să-i facă rău, tocmai pentru a se apropia de noi într-un mod cât se poate de intim și să trezească în noi un răspuns. De aceea, la Judecata de Apoi, El spune: Dacă ați făcut unuia dintre acești frați mai mici, Mie Mi-ați făcut. Pentru că dacă ați știut să sesizați vulnerabilitatea acelora, puteți să detectați și vulnerabilitatea Mea. Și numai așa, vedem și în viețile sfinților, și în istoria Bisericii, că numai prin această vulnerabilitate Dumnezeu se face cunoscut în atotputernicia Sa.

Și, ce mai învățăm? Pentru că am vorbit de această stare de